

Det Anarkistiska Biblioteket

Slaget om Luntmakargatan

Anonym

Anonym
Slaget om Luntmakargatan
1986

Tidningen Brand #5 1986

sv.anarchistlibraries.net

1986

Artikeln publicerades i tidningen Brand #5 1986

Slaget om Luntmakargatan

Tidigt på morgonen den 5:e juli gick ett 30-tal ungdomar in i ett obebott hus på Luntmakargatan i Stockholm, och för första gången på flera år gjorde ockupanterna motstånd när polisen dök upp...

03:00 Vi går in efter mycket om och men. Börjar öppna dörrarna till lägenheterna, varpå lastbilen anländer med verktyg, mat och material. Timmen senare kommer barrikadbyggandet igång.

Alla ursprungliga barrikadplaner går i stöpet, vilket inspirerar till andra lösningar. Några grannar vaknar av oljudet och klagar.

05:20 Första polisbilen anländer. Vi är upptäcka.! Barrikaderna är klara och diverse försvars-attiraljer är utplacerade. Banderollerna hängs ut.

05:45 Första mötet. Allt har gått bra trots strul. Massor av tjafs och nervositet, brist på koncentration. Vi delar upp oss i en barrikadgrupp och en försvarsgrupp, utrustad med röjj-huvor, serpentiner, färgfyllda respektive ruttna ägg, vattenfyllda ballonger, fyrverkerier, färgburkar och mindre tegelstenar.

06:15 Första attacken... avvärjs med serpentiner, ägg och smällare. Dom drar sig tillbaka med dragna pistoler och sätter på sig kravall-overaller, hjälmar och skottsäkra västar.

06:30 Dom får förstärkning och anfaller på nytt, beväpnade med motorsågar, längre batonger och gasmasker. Dom börjar slita loss en plywoodskiva från ett fönster, varpå dom blir bombarderade med rökbomber, smällare, bengalisk rök, vattenpåsar, ägg plus en och annan serpentin. Några poliser tar plywoodskivan som skydd över huvudet, vilket inbjuder till viss stenkastning... och fan vad dom sprang.

07:00 Vi får höra att de förbereder en tårgasattack, dom asen! Stor förvirring uppstår. Några vill lämna huset med en gång, eller åtminstone förbereda en flyktväg fast majoriteten vill stanna och kämpa. Vi kommer överens om att slåss så länge vi kan andas, och sen gå ut

arm i arm genom stora porten. Vi kastar ut brinnande bildäck (visserligen inte på dom, vilket vi djupt ångrar, så här efteråt). Tegelstenar kastas och tappas till höger och vänster och splittras mot asfalten som varnande exempel. Nu finns det inget att förlora.

07:15 Snutdjävlar sprider ut sig och placerar ut pricksskyttar med tårgas. Nere på gatan fingras det med k-pistar och fjärtas nervöst.

07:25 Första försöket till kommunikation från polisens sida; "Ni har fem minuter på er, sen sätter vi in tåras"... Och fem minuter senare smäller det! Tårgasgranaterna skjuts in på övervåningen.

En okänd ockupant besvarar elden. Dom flesta på övervåningen tar sej, rödögda och hostande, ner till porten, men några stannar kvar för länge och grips av panik pga tårgasen. En flyr ner på gatan via ett stuprör och två hoppar ner på gården, bara för att hamna i snutens klor. Ytterligare några flyr upp på taket. Nere på första våningen sker allt snabbt. Motorsågar startas

vid porten och dörren mot gården. Alla chanser att tåga ut arm i arm är spolerade. Vi försöker lönlöst försvara oss med pulversläckare och att kasta småskräp mot dörrarna. Då slänger dom djävla svinen in en tårgasgranat i hallen där alla står. Det finns ingenstans att fly. Gasen finns överallt. Man försöker andas men det finns ingen luft. Det brinner i ögonen och ansiktet. Lungorna fräts sönder. Man kräks, dreglar, snorar och gråter. Ingen orkar kämpa längre. Alla skriker av panik och smärta. Snutarna kör ut oss med batongslag och några som ramlar blir sparkade. Någons kamera slängs i backen. Vi t vingas ner på gatan i våra egna dreggelspyor, men det skiter man i för äntligen kan man andas.

Under tiden hämtas dom som flydde upp på taket. Dom försöker komma frivilligt, men rycks brutalt ner genom takluckan och blir misshandlade av svinens batonger hela vägen ner.

När dom slängs ut på gatan blöder en av dem kraftigt från två sår i skallen. Sen beslagtar dom all fotofilm dom finner. Vi ropar slagord medans dom drar iväg oss en och en till piketerna för att visiteras och förses med handklovar. Även nu får några smaka batong, trots att vi inte gör fysiskt motstånd längre. Därefter skickas vi till olika polisstationer

för förhör och efter några timmar
släpps vi. Vi gjorde vårt bästa! Tappert motstånd tillräckligt länge för att pres-
sen skulle hinna fram, vilket var ett fiasko för polismakten.

”Dom är inte människor,
Dom är vapen mot oss.
Skjut en snut”
Ebba Grön